

דרכי אדם

רק לא לכלא

"יותר טוב לי להרוג את עצמי — ולא לחזור יותר לבית הסוהר" אמר בנימין מתוקי לחבריו לתא, לפני ששוחרר מכלא שאטה בפעם החמישית. שלוש שנים לאחר מכן, הרג את עצמו כדי לא לחזור לשם.

"כל החיים שלי הייתי טיפוש", נהג בנימין לספר לחבריו בכלא. יש לי תולעת בגוף שגורמת לי לכל הצרות. כשהתולעת מדגדת אותי, אני מוכרח לשחק קלפים. אבל אין לי כסף ובגלל זה אני הולך לפרוך. התולעת. בנימין מתוקי נולד בירושלים, לפני 36 שנים, ושמו המקורי היה אליעזר זיסמן. הוא התחיל את הקאריירה הפוליטית שלו כבר בגיל 20.

הפעם הראשונה שלו היתה כשנתפס בגלל שש פריצות באזור פתח תקוה. הוא נשפט ונשלח לשנה מאסר. שנה וחצי לי אחר מכן, הוא נשפט לשנתיים. בהיותו בכלא, הירבה לשחק קלפים. הוא רימה את חבריו לחדר, גנב מהם חפצים ומכר אפילו לסוהרים.

מיד עם שיחרורו מהמאסר הארוך, הירבה לבלות במועדוני הקלפים של ירושלים. "אני זוכר אותו טוב מהמשחקים", סיפר חבר לשולחן הירוק, "לבנימין לא היה מזל בקלפים. תמיד מתי שהוא היה מתיי שבו, הוא היה מפסיד — וקס. בדרך כלל הוא היה חוזר אחרי שעותיים כשברשותו ערוי מת כסף גדולה. בסוף נתפס על איזה 20 התפרצויות — ונשלח לכלא לשנה."

אחרי שיחרורו השלישי ניסה בנימין לי שקם את עצמו. הוא ירד לעבוד בסדום, הירבה להתגאות בפני חבריו: "התולעת יותר לא תזיק לי."

אבל הוא לא הצליח להחזיק מעמד. הוא שוב נתפס בגניבה ונשלח להצטיינות מאסר בפועל. בכלא הוא למד מסגרות. "אני לומד את המקצוע הזה", הסביר לידידי, "כדי שאם אחליט לגנוב, יהיה לי קל יותר."

עם שיחרורו מהכלא, מקצועו עמד לו. בנימין התחיל לפרוך לתוך דירות מגורים. הוא גנב בעיקר זהב וכסף מוזמן. אבל כשמכר לצורף זהב את הזהב בזול, נעצר ונשלח לכלא לשנתיים.

השנתיים האחרונות עברו עליו ביסורים. הסוהרים הכירו אותו והשגיחו עליו. ה' אסירים ידעו שהוא גונב מהם וזאת התח

מתאכזר מתוקי שמע ישראל

ברו איתו. בנימין חי לבד. מיד לאחר שיחרורו הוא נתפס שוב. השופט התחשב בו, וזן אותו לשלוש שנות מאסר על-תנאי הקץ. השבוע ניסה שוב את מזלו: שכר קונסטא במשרד תר, פרץ מכונית של כיתן, גנב בגדים ומכר אותם בנייל הוול.

קונה שחשד בו — מסר למשטרה את מספר הקונסטא. המשטרה איתרה את משי כירי המכונית, וכאשר עמד להחזיר אותה, בדיק בזמן שהבטיח, עצרוהו השוטרים.

"נרא נדהמתי", סיפר יוסף צלינקר, ש' היה במשרד. "הוא עשה רושם כזה של פלמיחניק, עם חיים אדומות ושפם, ופתאום הוא כוציא אקרה, אומר, שמע ישראל — יוררה לעצמו בלב."

בנימין מתוקי, שלא רצה לחזור לכלא, נפל לזרועות השוטר שבא לעצרו — ומת.

לעולם הזדמנות לעשות עסק טוב: ליאון קליינמן הוציא את הסיגאר מן הפה, יישר את הקרחת שלו, פתח את מכנסיו, הוציא את אברמינו, עירבב את השמפניה עד שהעלה בה בועות, רכס את מכנסיו, הרישט את ידו לקבל את אלף הלירות, וקיבל אותן. וכל זה לעיני עם ועדה, בשעה שתיים וחצי בלילה, אצל מנדי.

★ ★ ★

הלורד והליידי

לא סתם בשתיים וחצי בלילה קרה הדבר, אלא באמצע חגיגת יום-הולדת. מה שמראה איזה הבול יש בין יום-הולדת של עשירים לבין זה של העניים. יום ההולדת הזה היה של תחיה קנאבל,

האיש שנתן בכוס

עיניו

לשעבר דיילת אל על, יאשתו של אוסקאר קנאבל, דייל לשעבר.

כן היו בחוג הנוצץ הזה היהלומן אוטו בירנבך, עם משקפיו הנוצצים ואשתו הנרי צצת, שבדיוק חזרה מלונדון, לשם נסעה במיוחד למסיבת החתונה של הדוגמנית שמעונה שחרץ.

לא כולם שם היו יהלומנים. אורי בהרב, למשל, הוא לא יהלומן. אבל אשתו אורה, מזכירתו של מוטקה מאיר, הייתה לעומת זאת מצופה ביהלומים לרוב.

חוץ לזה היו שם מייק סטולוביץקי עם זקנו המבריק, נחום ("תחשי") קפלן, זה ש' ויויאן דל-ביאנקו לא התחתנה איתו, וכמובן גיבור הערב, החייט התל-אביבי ישראל צה-רן, שהוא הייט כל כך חשוב שקוראים לו

גיבורי הפרשה: קליינמן וכוס משקה

העשיר והמכובד, הוא בעל לאשה, אב לבת וסב לשני נכדים. הקרחת המבריקה שלו, הסיגאר הנמצא תמיד בפיו, וסיגנון דיבורו המהוקצע, לא מעידים על המעשים שהוא מסוגל לבצע.

החברה הגבוהה, חברת העשירים החדשים והאצילים-החדשים של תל-אביב, רועשת ורוגשת. מזה עשר שנים לא ניתן לה נושא כל כך מסעיר ומעורר. שבוע ימים לאחר המעשה, היא עדיין דשה בעניין על כל צדדיו.

ביום החמישי האחרון אירע הדבר. קבור זה נוצצת ישבה ליד שולחן גדול בדיסקוטק אצל מנדי, ושחתה שמפניה. מצבי-הרוח היה מרומם, ומתוך תנועה בלתי והירה נשפכה כוסית שמפניה על שימלתה של אורה בהרב, מזכירתו המסורה של מוטקה (מנדל שלום) מאיר, ואל תוך מתשופה של ברוריה צורן, אשתו של החייט-העילית ואיש החברה, ישראל צורן.

כיאה לגיטלמן מושלם קם מיד מתוך היהלומים ליאון קליינמן ממקומו, הביע צער כן על מה שקרה, ומיד הציע באבירות לגנוב את כל המשקה שנשפך לתוך המחשוף, אם אך תועיל ברוריה צורן לחשוף את ה'